

Milé sestry a bratia, vážení hostia,

po takmer 20 rokoch sme sa stretli opäť na Slovensku, v Bratislave, aby sme prežili spoločnú slávnostnú sobotu ako čas vďačnosti za Božiu milosť a jeho vedenie v uplynulom období. Rád by som sa poďakoval všetkým vám, ktorí ste prišli z rôznych kútov oboch našich republík a podporili tak jednotu a spolupatričnosť našej česko-slovenskej adventistickej rodiny. Patríme k sebe a máme k sebe blízko. Chceme sa deliť o to, čo nás v cirkvi trápi, aj z čoho máme radosť. Chceme sa navzájom duchovne obohacovať a vzájomne sa deliť o svoju vieru a nádej. Patríme k sebe.

Rád by som sa poďakoval aj všetkým, ktorí sa postarali o to, aby sme dnes mali bohato prestretý duchovný stôl. Zvlášť bratom a sestrám zo Slovenska, na pleciach ktorých ležala veľká časť zodpovednosti za prípravu dnešnej soboty. Ďakujeme.

Nie je potrebné opakovať všetky závery pracovnej časti únijnej konferencie. Objavili sa na našich internetových stránkach a každý z vás má možnosť sa s nimi oboznámiť.

Za zmienku však stojí výzva, ktorá odpovedá na otázku, akú cirkev by sme chceli mať, kam by mala smerovať, na čo by sa mala zamerať. Odpoveď je ukrytá v troch slovách – chceme cirkev **horlivú, otvorenú a rastúcu** s dôrazom na službu deťom, mládeži, rodinám a na kazateľský zbor. Chceme cirkev, ktorá bude ponúkať posolstvo evanjelia všetkým vekovým a sociálnym skupinám obyvateľov oboch krajín, chceme rozvinúť i službu rómskej populácii a ďalším národnostným menšinám a chceme zaujímať aj jasné stanoviská k tým, ktorí obťažujú členov a zbory svojimi kontroverznými postojmi hraničiacimi s vieroučnými bludmi a konšpiráciami.

Nie je však jednoduché meniť zaužívané organizačné a inštitučné návyky a stereotypy. Pred nami je ešte kus cesty na všetkých úrovniach života cirkvi.

Chceme privítať a podporíme každú iniciatívu, ktorá nám pomôže tieto vízie a plány naplniť. Preto chcem vyzvať zvlášť mladých ľudí v cirkvi, aby dali o sebe vedieť a nebáli sa byť tvoriví, byť sami sebou, aj keď sa to nemusí vždy stretnúť s pozitívnou odozvou okolia. Prajem si, aby cirkev adventistov bola duchovne

zdravým spoločenstvom, ktoré je otvorené voči spoločnosti a svoju identitu nestavia na kritike a vymedzovaní voči ostatným spoločenstvám, ale na hodnote a poslaní, ktoré jej dáva Kristus. Cirkev je povolaná byť zvestovateľkou večného evanjelia, ktorého súčasťou je nielen posolstvo o prichádzajúcom súde, ale aj služba zmierenia. (Ef 2,13-16). Ako Kristus búral priehradné múry, ktoré sme si medzi sebou vytvorili my ľudia, tak je úlohou cirkvi rovnako búrať bariéry a predsudky medzi nami vo vnútri cirkvi, medzi cirkvou a spoločnosťou a medzi cirkvou a ostatnými spoločenstvami viery.

Tajomstvom horlivosti, otvorenosti a rastu cirkvi nie sú naše dary, schopnosti, usilovnosť a elán, ale naše rozhodnutie pre Krista. Pozitívna odpoveď na Ježišov príkaz „Zostaňte vo mne“. Zostávanie v Kristovi je podmienka horlivosti, otvorenosti i rastu cirkvi. „Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič konať.“ (Ján 15,5)

Zostávanie nie je len viera v Krista, hoci aj to je kľúčové. Zostávať v ňom zahŕňa jednotu, zdieľanie Ježišových myšlienok, emócií, úmyslov a jeho moci.

O chvíľku sa rozídeme domov – do našich rodín, na naše pracoviská, do našich zborov. Prajem si, aby sme ako jednotlivci aj ako cirkev „zostávali v ňom“ tak, ako Ježiš zostával a zostáva v dokonalej jednote so svojím nebeským Otcom. Amen.